

RUGUL APRINS

THE BURNING BUSH

Monastic Journal

SPRING 2024

Vol. 37

No. 1

Table of Contents

- 3 Greetings from Mother Gabriella
- 4 A Few Drops of Blod
- 9 One Prostration
- 10 On the Sabbath and the Resurrection
- 20 Schedule of Services for Holy Week and Pascha

Cuprins

- 13 Câteva Picături de sânge
- 17 Despre Sabat și Înviere
- 20 Programul slujbelor din Săptămâna Mare și Paște

Greetings from Mother Gabriella

At this time of the year, as we see signs of spring time as the days grow longer, the birds start singing and the rabbits dig their burrows, we start spring cleaning: At the same time we become aware of Great Lent approaching. Last but not least all these external activities are to prepare us for the spiritual cleansing, for getting ready our spiritual inner dwelling place, the heart, for the Passion, Death and Resurrection of our Christ and of ours with Him.

Of the many lessons put forth for us from our participation in the liturgical life of the church, that is repeatedly emphasized is repentance. When we hear repentance, we think of turning back, we think of a change from something damaging, destructive, painful! A longing to return home! Home is the place where we are safe. The hymn we sing as “we return” says, “Make haste to open Thy Fatherly arms to me who have wasted my life like the prodigal. Despise not a heart now grown poor, O Savior, who have before Thy eyes the boundless riches of Thy mercies. For unto Thee O Lord in compunction do I cry: O Father, I have sinned against heaven and before Thee”.

Our choice to leave the safety of our father’s house is foolish and infantile! It is a senseless act and it is against the good pleasure of God; this is what little children do when they do mischievous things, get hurt and then run back to their parents crying and clinging to them for the comfort of their arms. All of us, just like little children, when we live under the gaze of the Lord and in His presence, we cannot get hurt (we cannot sin), because the grace of God consumes what is evil.

Leaving the Father’s house is moving away from His presence. It is forgetting God and severing our minds from the memory of God. Our human tragedy is that we live outside of our hearts, outside of the house of our Father-- outside of Paradise.

The parable of “the prodigal son” reveals more than anything else, God as the father of all mercies and of all comfort. Knowing this we will avoid any danger of despair. If we keep in mind this most beautiful and powerful lesson of the “house of our Father” and of the fatherly embrace, we will have the courage to return from darkness to light, from death to life, from temporary to eternal, from earth to heaven.

The church is the safe home where we are nourished with nourishing food for life. The teachings of the wise elders who lived under the gaze of God’s grace are available for us. Let us remember that we are not to struggle alone! We do not have to figure out what we should do and how! We are part of the Body of Christ, the Church; we travel towards Paradise together with our brothers and sisters; we are supported by each other. Let’s not be deceived by the worldly examples: you belong to yourself, do what you want, be what you want; this is sure death and hell.

We at the monastery carry you all in our hearts and prayers and are encouraged by your prayers, charity and examples of faith. May we all reach the Feast of Feasts and enjoy Paradise together in the Kingdom.

A Few Drops of Blood

Fr. John Konkle

The primary symbol of Christians is the cross. Nearly half of each Gospel is devoted to Passion Week. Hardly a page goes by in St. Paul's writings where the cross of Christ is not foundational to his thought. Even the most iconoclastic Christian confessions prominently display the cross in and on their churches. Yet, in spite of its prevalence, it remains as much as ever a scandal to those who are seeking a sign and folly to those seeking wisdom (1 Cor 1:22-23). For the cross can neither be reduced to an instrument of earthly power nor an object of human theorizing. It is, rather, to be experienced; for Christ is not crucified alone but *we* are to be crucified with him (Gal 2:20; Rom 6:5-8).

The Scriptures use many metaphors and images to invite us into the salvation that comes through the cross. Sin is illness and disease; salvation is our healing. Sin is impurity and uncleanness; salvation is being cleansed and purified. Sin is blindness and darkness; salvation is being granted sight and being enlightened. Sin is being lost; salvation is being found. Sin is being enslaved and in bondage; salvation is being freed, ransomed, redeemed. All of these images, and more, are invitations to a contemplative reflection on the cross and our transformative encounter with it, pathways to our co-crucifixion. In what follows, we briefly explore this last set of metaphors—bondage, ransom and redemption—including some of the ways we *misappropriate* the imagery to counterproductive ends.

Our Lord's self-description is that He entered the world "to give his life as a *ransom* for many" (Mt 20:28; Mk 10:45; cf I Tim 2:6; emphasis added). A ransom is the price paid to *redeem* someone from bondage. The bondage in which humans are held is variously described as enslavement to sin(s) (Rom 6:6, 20; Tit 3:3), to death (Rom 5:12,14,17; 6:9; Eph 2:1,5), to Satan and the elemental spirits of the universe (Acts 26:18; Gal 4:3), and to the works of the law (Gal 3:10ff). More generally, as St. Peter puts it: "whatever overcomes a man, to that he is enslaved" (II Pt 2:19). How often we feel overcome and controlled by anger, envy, vanity, lusts, fears, anxiety, gluttony, gossip, talkativeness, and greed! We feel helpless in the face of sins that so easily entangle us—torn between the desire for what we know to be good and the self-destructive evil that so readily entices us. We long to be freed from this diabolical tyranny.

The freedom that we truly desire is the freedom we are offered. Our Lord's life, given as a ransom, is for us our redemption—we have been purchased with his blood (Acts 20:28; 1Cor 6:20; 7:23; Rev 5:9) and are no longer slaves of the various hostile forces that manipulate our lives. There is, however, a paradox for the redeemed: being delivered from this bondage we are not thereby free to selfishly follow our own pursuits but instead are enslaved to God (Rom

6:22). The cross, understood in terms of ransom and redemption, leads us to an existential crossroads: do I prefer a life of sin, being free from God's interference in my daily choices, or do I prefer a life united to God, being free from the self-destructive delusions of sin. If the latter, then I too must be crucified with Christ, but if the former, I remain distant from the cross. The cross leaves no *via media*, no middle way.

In his Second Paschal Oration, St Gregory the Theologian guides our approach to the ransom metaphor by drawing us away from the idle speculation of intellectual curiosity and toward the personal engagement of contemplative reflection. He points out that many have been tempted to pursue the ransom/redemption imagery by asking a question the Scriptures never ask: To whom was the ransom paid? St. Gregory exposes the foolishness of such rationalistic pursuits:

To whom was the blood poured out for us, and why was it poured out, that great and renowned blood of God, who is both high priest and victim? For we were held in bondage by the Evil One, sold under sin, and received pleasure in exchange for evil. But if the ransom is not given to anyone except the one holding us in bondage, I ask to whom this was paid, and for what cause? If to the Evil One, what an outrage! For the robber would receive not only a ransom from God, but God himself as the ransom, and a reward so greatly surpassing his own tyranny that for its sake he would rightly have spared us altogether. (Homily 45.22 in *Festal Orations* SVSP, 2008, pp. 161-190; unless otherwise noted, all subsequent quotes are from this text.)

A ransom is paid to the one who holds others in bondage. Although the Holy Scriptures describe us as being in bondage in several ways, St. Gregory focuses his attention on our bondage to Satan: Satan, a robber, held us in tyranny. However, he does not rightfully own us, St. Gregory argues, and does not rightly treat us. Thus, Satan's grip on us is unjust in its origin (we do not rightfully belong to him), and it is unjust in its execution (he does not treat us as a master should properly treat his servants). Thus, no one (let alone God) is required to make a payment (let alone a payment of God himself) for Satan's injustice. The conclusion, of course, is that it is ludicrous to think that God paid a ransom to Satan. God owes Satan nothing; God cannot be manipulated by Satan.

St. Gregory next considers the possibility of the ransom being paid to the Father.

But if it was given to the Father, in the first place, how? For we were not conquered by him. And secondly, on what principle would the blood of the Only-begotten delight the Father, who would not receive

Isaac when he was offered by his father but switched the sacrifice, giving a ram in place of the reason-endowed victim? (Homily 45.22)

St Gregory first notes that the metaphor breaks down if one interprets the ransom as being paid to the Father. A ransom is paid to the one who holds us in bondage, and it is clear that it is not the Father to whom we are in bondage. Rather, quite the opposite: as we noted above, we come to be enslaved to him *after* being freed from the bondage to death, sin and Satan (Rom 6). If we were not enslaved to the Father, it makes no sense to pay a ransom to him.

St Gregory's second, and far more theologically reaching, reason for claiming that the ransom is not paid to the Father is expressed in the rhetorical question: "On what principle did the blood of His only begotten Son delight the Father?" For the Son's death to count as payment to the Father, it would have to be something that the Father wanted and delighted in. Sadly, many today do believe that the Father delighted in, was appeased by, the sacrifice of his Son. In St. Gregory's view, however, it is a *reductio ad absurdum* to think God was pleased to receive His own Son's blood.

The lesson to be learned from St. Gregory's approach to this sort of explanatory endeavor is that the images and metaphors of Scripture were not given in order to satisfy our intellectual curiosity by devising cleverly constructed metaphysical theories. They are rather passageways through which we experientially encounter the freeing reality of Divine presence; they are the existential doorways through which we are crucified with Christ and he with us. After revealing to us how the metaphors should *not* be treated, St. Gregory elaborates a proper approach in his ensuing multi-faceted comment on the Son's blood sacrifice.

It is clear that the Father accepts him [the Son], though he neither asked for this nor needed it, because of the divine plan, and because *the human being must be sanctified by the humanity of God*, that God might himself set us free and conquer the tyrant by force and lead us back to himself by the mediation of the Son, who also planned this to the honor of the Father, to whom it is manifest that he yields all things. (Homily 45.22; emphasis added)

The incarnation, and our participatory sanctification through it, is responsible for the overthrow of Satan and our deliverance from his bondage. We see here that St. Gregory has abandoned any attempt to complete the ransom metaphor in a literal way, but rather moved to a military one. Satan is not paid off; he is defeated. Furthermore, the goal of our transformation is not simply deliverance from bondage but being drawn into the Father's presence, communing with him—a process in which we participate by co-operating with the Son's

mediation instead of being subject to the force employed by the tyrant. In this way, we are sanctified by *the humanity of God*—a profound expression of our being restored by Christ taking on and refashioning our humanity, being with us as Emmanuel not only in every aspect of our life but also in our death, healing everything we voluntarily let him touch in us. Our refashioning is thus brought about by our synergy with the sublime submission of the Son to the Father: “who also planned this to the honor of the Father, to whom it is manifest that he yields all things.” Our freedom from tyrannical bondage, then, is the freedom to be sons of the living God, yielding ourselves to him in all things—obedient to the One who *is* love and who truly loves us.

In the very next sentence of his Paschal sermon St. Gregory warns: “This much we have said of Christ, and *the greater part will be revered by silence*” (Homily 45.22; emphasis added). How, *and how much*, we communicate matters a great deal. We can not only misuse metaphors, asking questions about them that would only make sense if they were intended to be literal, but we can also simply talk too much. Talk instead of reflect, meditate, contemplate. Metaphors and figurative language are intended to draw into a reverent silence, an inner stillness deep within our own souls where we encounter the crucified Christ, and where we allow ourselves to be crucified with him. As St. Cyril of Alexandria puts it, “Prostrate yourself in silence before the ineffable” (quoted in Michel Evdokimov’s *Two Martyrs in a Godless World: Dietrich Bonhoeffer and Alexander Men*, p.69).

We are not asked in the Scriptures or in the creeds to believe in this or that metaphysical theory. For the mutation of metaphors to metaphysics moves the locus of experience from the mystical (in the heart) to the discursive (in the head). Thus, following his own advice, St. Gregory concludes his homily not with discursive arguments nor with a detailed metaphysics, but with poetical astonishment and existential wonder at the experiential reality of *his* salvation:

Many indeed are the wonders of that time: God crucified; the sun darkened and again rekindled, for created things also had to suffer with the Creator; the veil split; blood and water pouring from his side, the first as human, the second as above the human; the earth shaken, rocks broken in pieces for the sake of the Rock; dead people raised to bring faith in the completion of the universal resurrection; the signs at the tomb and after the tomb. Who can adequately sing their praise? Yet none is like the wonder of *my salvation: a few drops of blood recreate the whole world* and become for all human beings like a curdling agent for milk, binding and drawing us together into one. (45.29; emphasis added)

The cross, and all the cosmic events intertwined with it, find their existential

home in *my salvation*. For the astonishment of the cross is not simply that “a few drops of [divine] blood” recreate me, but that they *recreate the whole world*, uniting me, together with all, into the unity for which we were created (Jn 17:20-26). This reality is available to all who are willing to enter into the beautiful imagery expressed not only in the Scriptures but which also permeates the hymns of our Church as we draw near to and arrive at Great and Holy Pascha. An entrance that can ultimately be made only in reverent silence, deep inner stillness, where words cease and Reality begins, where words are supplanted by the Word. May God teach us, in this Lenten and Paschal season, to proceed a little further into the Paschal mystery: our salvation, the recreation of the whole world, and our collective unity with the One who has redeemed us--all through a few drops of blood.

Memorial Service

Father ROMAN BRAGA

Saturday April 27, 2024

Holy Liturgy 9:00 am

Memorial and Luncheon following

FIRST

SPRING WORKDAY

MAY 18, 2024

10:00 am TO 4:00 pm

Please bring your own garden tools and gloves.

SECOND

SPRING WORKDAY

JUNE 1, 2024

10:00 am TO 4:00 pm

Please bring your own garden tools and gloves.

One Prostration

Fr. John Konkle

On one occasion, Fr. Roman said to me, “I knew an elder in Romania who would tell his disciples that they only needed to do one prostration a day.” There was no obvious reason for why he said these words; we hadn’t been talking about prostrations, or about praying with the body, or about Romanian spiritual elders, or about anything apparent to me that would have prompted such a comment. I don’t recall saying anything in reply, but simply wondering, “Why did he say that?”, and reflecting on the meaning of his words.

About six weeks or so later, Fr. Roman again said to me, “I knew an elder in Romania who would tell his disciples that they only needed to do one prostration a day”—the very same words, equally without context, and without any additional discussion. My perplexity increased. Did he forget that he had already told me this story? Unlikely. Did he know that I didn’t understand the significance of what he was saying? Surely. Was I really supposed to be doing only one prostration a day? That seemed unimaginable to me.

And so it went, every six weeks or so he would repeat this abbreviated story without context and without discussion. Then, after a weekday liturgy, when we were standing in the sanctuary on the North side of the altar, he repeated these words yet again—as he had done at least a half-dozen times before—and he started to turn to leave the sanctuary. But after taking a step or two he turned back toward me and, with a bright face and jovial delight, said, “But he didn’t tell them that they needed to do a thousand prostrations in order to learn how to do that one.” He began to cross himself, explaining, “As we cross ourselves and say ‘have mercy on me’, we are crucified with Christ.”

The crossing of himself flowed naturally into a bow—but not the full prostration he was illustrating as he was well into his 80s at the time (on another occasion, Fr. Roman told me, “Do prostrations when you are young; you won’t be able to do them when you’re old!”)—while continuing his explanation, “And as we say ‘the sinner’ we descend into the tomb with Christ so that we are buried with him—dead to sin” Standing back upright and beginning to raise his hands, Father completed his explanation, “And as we say ‘Lord Jesus Christ, Son of God’, we are raised with him into life eternal.” “Every prostration,” he went on to say, “united to the Jesus Prayer, is our death, burial and resurrection with Jesus Christ. Every prostration is Holy Friday, Holy Saturday and Pascha Sunday.”

On the Sabbath and the Resurrection

Fr Roman Braga

On this Sunday two Gospels were read. The first Gospel referred to the Sabbath and what one should do or not do on the Sabbath. The pharisee understood that on the Sabbath one does not do anything. In many of the passages of the Gospels, Jesus demonstrated that on the Sabbath the Priests were actually working in the Temple, praying and offering sacrifice. The Sabbath is for rest but also for doing things for the Lord, good things. When Jesus healed the man with a withered hand, the Pharisees told Him not to do things like this on the Sabbath, but Jesus told them that people are more than animals, and we take care of animals on the Sabbath.

He went into their synagogue. And behold there was a man who had a withered hand. And they asked Him saying, 'is it lawful to heal on the Sabbath?' that they might accuse Him. Then He said to them, 'What man is there among you who has one sheep, and if it falls into a pit on the Sabbath, will not lay hold of it and lift it out? How much more value then is a man than a sheep? Therefore, it is lawful to do good on the Sabbath (Matt 12:11-12).

In the Gospel of St Luke, Jesus and the disciples were in a field on a Sabbath day, and they were hungry, so they were eating wheat from the field.

Now it happened on the second Sabbath after the first, that he went through the grain fields. And His disciples plucked the heads of the grain and ate them, rubbing them in their hands. And some of the Pharisees said to them 'why are you doing what is not lawful to do on the Sabbath?' But Jesus answering them said, 'have you not even read this, what David did when he was hungry, he and those who were with him: how he went into the house of God, took, and ate the showbread, and also gave some to those with him, which is not lawful for any but the priests to eat'? And He said to them, 'the Son of Man is also the Lord of the Sabbath (Lk 6:1-5).

Our Sabbath is on Sunday. God made for us another day than the one for the Sabbath; that is the eight day. The eight day means the infinite, the day of the Church. Sunday is the day of the Resurrection of our Lord Jesus Christ, and also the day of the whole Church, the day of the Kingdom of Heaven, without limits of time and space. So, what should we do on our Sabbath, on the Sunday, which is the day of the Lord? Sundays are not made to watch television, but to do things for the Lord: feed the hungry, clothe the naked, visit the sick. We do not understand the Christian religion in a formal, legalistic way. On Sunday we also do things for the soul. Try to visit someone who is lonely and

has no one and see how much joy it will bring you.

The second Gospel was from John and spoke about the Resurrection. There are two resurrections: one is the Resurrection of the dead,

Most assuredly, I say to you, the hour is coming, and now is, when the dead will hear the voice of the Son of God; and those who hear will live” (Jn 5:25); they will resurrect. And again, Jesus says, “Most assuredly I say to you, if anyone keeps My word, he shall never see death (Jn 8:51).

Those who did good will have eternal life, they will not pass through judgement, but immediately from death to life. Those who did bad things will resurrect into judgement,

Do not marvel at this; for the hour is coming in which all who are in the graves will hear His voice and come forth, those who have done good, to the resurrection of life, and those who have done evil to the resurrection of condemnation (Jn 5:28-29).

One resurrection is for the death of sin. We think that we are alive here on the earth, but we are spiritually dead. Jesus says that if you commit sin, you are a slave to sin. When we sin, we die; we are dead when we commit sin. This sin is the eternal death in which we live. What is it? Desperation, lack of love, lack of faith, lack of hope, the lack of the presence of God, complete eternal loneliness. From this eternal death, being members of the Church, we can resurrect by listening to the voice of God.

I am the resurrection and the life. He who believes in Me, though he may die, he shall live. And whoever lives and believes in Me shall never die (Jn 11:25-26).

So while we are here on earth we can resurrect from the death of sin as long as we listen to the voice of the Gospel, and the Church is here to help us. The forty days period of Great Lent is like the forty years the Jews spent in the desert, after they were freed from the Egyptian bondage. When we sin, we are in Egypt because we are slave to sin. During this time of Great Lent, we must free ourselves from the bondage of sin.

A second resurrection is the resurrection of all who died before us. St Paul says,

For this we say to you by the word of the Lord, that we who are alive and remain until the coming of the Lord will by no means precede

those who are asleep. For the Lord Himself will descend from heaven with a shout, with the voice of an archangel, and with the trumpet of God. And the dead in Christ will rise first. Then we who are alive and remain shall be caught up together with them in the clouds to meet the Lord in the air. And thus, we shall always be with the Lord (1 Thess 5:15-17).

According to the words of Jesus there is no doubt that we will resurrect. Answering the Sadducees who denied there is a resurrection, Jesus said,

Those who are counted worthy to attain that age, and the resurrection from the dead, neither marry nor are given in marriage; nor can they die anymore for they are equal to the angels and are the sons of God, being sons of the resurrection (Lk 20:35-36).

A final account of the dead being resurrected is found in Matthew, at the time of the crucifixion of Christ,

...and the graves were opened; and many bodies of the saints who had fallen asleep were raised; and coming out of the graves after His resurrection, they went into the holy city and appeared to many (27: 52-53).

In the name of the Father, Son and Holy Spirit. Amen.

Baptismal Poem by Psa. Ana Konkle

St Isaac bless my baptismal day,
 Five and sixty years away.
 Clothed in white, sewn with care,
 Each stitch wrot with loving prayer.
 Where would I be without you my dear?
 If, my Father in heaven, your prayers did not hear?
 My uncle and aunts, with faith promised for me,
 I, too small to bend my knee.
 Grand Daddy smiled as he proclaimed and poured
 Father, Son and Spirit, to be my Lord.
 Where would I be without you so dear?
 If, my Father in heaven, your prayers did not hear?
 Dear Lord, your unfaithful child is worn,
 My garment is soiled and tattered and torn.
 Holy Isaac please continue to pray
 That in Jesus' arms I will always stay.
 Where would I be without you, my dear?
 If, my Father in Heaven, your prayers did not hear?

Câteva picături de sânge

Pr John Konkle

Simbolul primordial al creștinilor este Crucea. Aproape jumătate din fiecare Evanghelie este dedicată Săptămânii Patimilor. Aproape în fiecare pagină din scrierile Sf Pavel Crucea stă la baza gândirii lui. Chiar și cele mai iconoclaste denominații creștine, afișează în mod proeminent Crucea în bisericile lor. Și cu toate acestea, în ciuda faptului că este atât de răspândită, rămâne totuși subiect de sminteală pentru cei care așteaptă semne, și nebunie pentru cei ce umblă după înțelepciune (1Cor 1:22-23), deoarece Crucea nu poate fi redusă la un instrument de putere lumească și nici într-un subiect de teorie. Crucea este obiect de cunoaștere; Hristos nu este răstignit singur ci noi suntem răstigniți împreună cu El (Gal 2:20; Rom 6:5-8).

Sfintele Evanghelii folosesc numeroase metafore și imagini pentru a ne invita să participăm la mântuirea care vine prin Cruce. Păcatul este corupție și boală; mântuirea este vindecarea. Păcatul este necurăție și impuritate; mântuirea înseamnă purificare și curățire. Păcatul este orbire și întuneric; mântuirea conferă iluminare. Păcatul ne pierde iar prin mântuire ne regăsim. Păcatul ne ține sclavi și încătușați; prin mântuire suntem răscumparați, eliberați. Toate aceste imagini ca și multe altele, ne invită să reflectăm asupra Crucii și a transformării care se produce prin contactul cu ea, pe drumul către răstignirea noastră. În cele ce urmează încercăm să descifrăm acest ultim set de metafore: sclavie, răscumpărare, eliberare, inclusiv aplicarea necorespunzătoare a acestor imagini cu rezultate negative.

Dumnezeu S-a descris pe El ca venind în lume ”să-Și dea sufletul răscumpărare pentru mulți” (Mat 20:28; Marc 10:45). Răscumpărarea este prețul pe care îl plătim pentru a elibera pe cineva din sclavie. Sclavia în care oamenii sunt ținuți este descrisă ca fiind sclavia păcatului (Rom 6:6, 20; Tit 3:3), a morții (Rom 5:12, 14,17), a satanei și a ”înțeleșurilor slabe ale lumii” (Gal 4:3), și blestemul Legii. Mai pe larg, așa cum spune Sf Petru, ”Ceea ce te biruiește, aceea te și stăpânește! (2 Petru 2:19). De câte ori nu suntem cuprinși de mânie, invidie, vanitate, angoasă, lăcomie, bârfă, vorbă deșartă și zgârcenie! Ne simțim neajutorați în fața păcatului care ne înlănțuie—chinuiți de dorința de a face bine și răul autodistrugător care ne atrage. Dorim să fim eliberați din această tiranie.

Libertatea pe care o dorim cu adevărat este libertatea care ni se oferă. Viața Mântuitorului, care s-a dat pentru răscumpărarea noastră, este pentru eliberarea noastră—am fost cumpărați cu preț, cu sângele Mântuitorului (Fapte 20:28; 1 Cor 6:20) și nu mai suntem sclavi acelor forțe ostile care ne manipulează. Este însă un paradox pentru cel răscumpărat: fiind eliberat din această sclavie, nu suntem liberi să ne urmăm propriile noastre preocupări, ci din contra suntem

înrobiți lui Dumnezeu (Rom 6:22). Crucea, înțeleasă în termeni de răscumpărare și eliberare, ne conduce la o întretăiere de drumuri existențială: prefer o viață de vicii, fără amestecul lui Dumnezeu în viața mea de zi cu zi, sau prefer o existență alături de Dumnezeu, liber de iluziile destructive ale păcatului. Dacă aleg pe cea din urmă, atunci și eu trebuie să fiu răstignit cu Hristos; dacă nu, atunci rămân departe de El. Crucea nu oferă drum de mijloc.

În cea de a doua Predică, Sf Grigorie Teologul sustrage atenția de la curiozitatea și speculațiile intelectuale și ne îndreaptă atenția spre metafora răscumpărării invitându-ne la o reflecție contemplativă. Sf Grigorie spune că mulți au fost tentați să urmeze imaginea metaforică a răscumpărării punând întrebarea pe care Scriptura nu o pune nicăieri: Cui i-a fost achitată această răscumpărare? Sf Grigorie aduce la iveală ridicolul acestei preocupări:

Cui a fost sângele vărsat pentru noi, și de ce a fost vărsat, acel sânge înnoitor al lui Dumnezeu, care este în același timp arhiereu și victimă? Căci noi am fost ținuți în sclavie de Cel Rău, vânduți sub păcat și am fost răsplătiți cu delectare în schimbul păcatului. Dar dacă plata nu este dată decât acelui care ne ține subjugati, întreb cui a fost dată și pentru ce cauză? Dacă a fost dată Celui Rău, ce insultă! Căci hoțul nu ar primi numai o răsplată de la Dumnezeu, ci pe Dumnezeu Însuși răsplată, și o recompensă care depășește atât de mult propria lui tiranie că de dragul ei ne-ar fi iertat (Omilia 45.22).

Plata se face celui care ține pe alții în sclavie. Cu toate că Sfintele Scripturi ne descriu ca fiind sclavi în mai multe feluri, Sf Grigorie ne concentrează atenția spre sclavia satanică: Diavolul este cel care ne-a ținut sclavi. Cu toate acestea, Sf Grigorie argumentează că nu diavolul este cel care ne posedă și nu ne tratează cu dreptate. Deci, puterea diavolului asupra noastră nu este dreaptă la originea ei (noi nu aparținem lui), și nu este dreaptă în manifestarea ei (el nu ne tratează precum stăpânul trebuie să își trateze subalternii). Deci, nimeni nu este obligat să plătească pentru nedreptatea Satanei (cu atât mai mult Dumnezeu Însuși). Concluzia, deci este ridicol să credem că Dumnezeu a plătit Satanei preț de răscumpărare.

Sf Grigorie consideră apoi posibilitatea ca prețul de răscumpărare să fie plătit Tatălui.

Dar dacă a fost dat Tatălui în primul rând, cum? Căci noi nu am fost cucerii de el. Și apoi, pe ce principiu sângele Celui Unul-Născut ar bucura pe Tatăl, care nu a primit sacrificiul lui Isaac când a fost oferit și a schimbat sacrificiul, oferind berbecul în locul victimei? (Omilia 45.22)

Sf Grigorie indică cum metafora se destramă dacă interpretăm răscumpărarea

ca fiind plătită Tatălui. Răscumpărarea se plătește aceluia care ne ține subjugăți, și este clar că nu Tatăl este acela care ne ține sclavi. Din contra, tocmai opusul: așa cum am arătat mai sus, noi devenim supuși Lui după ce suntem eliberați din sclavia morții, a păcatului și a Satanei (Rom 6). Dacă nu suntem subjugăți Tatălui nu face sens să plătim lui prețul răscumpărării.

Un al doilea motiv al Sf Grigorie de a afirma că răscumpărarea nu este plătită Tatălui, este exprimat printr-o întrebare retorică: ”Care este principiul pentru care sângele Celui Unul-Născut Fiul a bucurat pe Tatăl?” Pentru ca moartea Fiului să fie considerată plată de răscumpărare pentru Tatăl ar trebui ca Tatăl să fi dorit aceasta și să se bucure. Din păcate, mulți cred astăzi că Tatăl a fost mulțumit de sacrificiul Fiului Său. În concepția Sf Grigorie însă, este o absurditate să credem că Dumnezeu S-a bucurat să primească sângele Fiului Său.

Ceea ce trebuie să învățăm este cum Sf Grigorie abordează acest fel de explicații, și că metaforele și imaginile din Sfânta Scriptură nu sunt prezente pentru a satisface curiozitatea noastră intelectuală și a construi teorii metafizice savante. Ele sunt mai de grabă căi de cunoaștere a prezenței Divine eliberatoare; ele sunt căile existențiale prin care suntem răstigniți cu Hristos și El cu noi. După ce ne-a arătat cum să nu interpretăm aceste metafore, Sf Grigorie elaborează un mod corect de interpretare a diverselor comentarii referitoare la sacrificiul de sânge al Fiului.

Este clar că Tatăl îl acceptă (pe Fiul) cu toate că nici nu a cerut și nici nu a avut nevoie, pentru că în planul divin, și pentru că ființa umană trebuie să fie sfințită prin Dumnezeu Întrupat, pentru ca Dumnezeu Însuși să ne elibereze și să cucerească tiranul prin forță și să ne readucă la El prin intermediul Fiului care de asemenea a plănuit acest lucru pentru a onora pe Tatăl, pentru care este evident că S-a supus în toate (Omilia 45:22).

Întruparea precum și participarea noastră prin ea, este cauza răsturnării satanei și a eliberării noastre din sclavia lui. Vedem aici că Sf Grigorie a renunțat să dezvolte mai departe metafora răscumpărării într-un mod literar, ci s-a mutat la un mod militar. Diavolul nu este plătit, ci a fost învins. Mai departe, țelul transformării noastre nu este numai eliberarea din captivitate, ci să fim atrași în prezența Tatălui, să ne împărtășim cu El—un proces la care luăm parte alături de Fiul care este mediator și nu supus forțelor tiranului. În felul acesta suntem sfințiți de către Dumnezeu Cel Întrupat—o manifestare foarte profundă a firii noastre înnoită de Hristos care a luat asupra Lui și a schimbat natura noastră omenească, fiind cu noi, nu numai în toate aspectele vieții noastre, dar și în moarte, vindecând tot ceea ce Îi permitem să atingă. Schimbarea noastră este deci rezultatul sinergiei dintre supunerea noastră și supunerea sublimă a Fiului față de Tatăl: ”Care și El a plănuit aceasta în onoarea Tatălui, față de care este

evident că este supus în totalitate.” Libertatea noastră din sclavia tiranică, deci, este libertatea de a fi fii Dumnezeuului Celui Viu, supunându-ne Lui întru totul—ascultători aceluia care este dragoste și care ne iubește cu adevărat.

În continuarea predicii sale, Sf Grigorie ne atrage atenția: ”Asta este tot ceea ce am spus despre Hristos, și partea importantă se va descoperi prin tăcere” (45.22). Cum și cât de mult comunicăm, este foarte important. Nu numai că nu trebuie să utilizăm metafore incorect, punând întrebări care nu fac sens decât dacă sunt literalmente exprimate, dar și să vorbim prea mult. Vorbă în loc de reflecție, meditație, contemplare. Metaforele și figurile de stil au scopul de a ne pune într-o stare de calm, o liniște interioară în adâncul sufletului nostru unde întâlnim pe Hristos cel Răstignit și unde ne lăsăm răstigniți cu El, așa cum spune Chiril al Alexandriei, ”Pleacă-te în tăcere în fața inefabilului.”

Scriptura nu ne cere să credem într-o teorie sau alta; transferul metaforelor în metafizică mută experiența mistică (din inimă) în discurs (în intelect). Deci, urmând propriul lui sfat, Sf Grigorie își încheie discursul nu cu argumente nesfârșite, nici cu detalii metafizice, ci cu o uimire poetică și cu o surprindere existențială a experienței mântuirii sale.

Multe sunt minunile acelor vremuri: Dumnezeu răstignit; soarele s-a întunecat și s-a reaprins, pentru că lucrurile create au trebuit să sufere împreună cu Creatorul lor; catapeteasma s-a rupt; sânge și apă a curs din coasta sa, primul ca un om, al doilea ca unul deasupra omului; pământul s-a cutremurat, pietrele s-au spart din dragoste pentru Piatra unghiului; morții s-au sculat să-și aducă credința la completarea învierii universale; semnele de la mormânt și cele după mormânt. Cine poate cu adevărat să aducă laude? Și nimic nu este mai miraculos decât mântuirea mea: câteva picături de sânge care transformă întreaga omenire și care devine pentru toți oamenii ca și cheagul care precipită laptele, unindu-ne și atrăgându-ne pe toți într-unul.

Crucea, și toate evenimentele cosmice legate de ea își găsesc existența în mântuirea mea. Căci minunea crucii nu este simplu numai câteva picături de sânge divin care mă transformă pe mine, ci ele transformă întreaga lume, unindu-mă pe mine, împreună cu toți ceilalți, în totul pentru care am fost creați (Ioan 17:20-26). Această realitate este la îndemâna oricui care dorește să pătrundă imaginile frumoase nu numai ale Scripturii dar care premiază cântările liturgice acum când ne apropiem de Sfintele Paști. O intrare care nu poate, în ultimă instanță, să fie făcută decât într-o liniște reverențioasă, o pace interioară, unde cuvintele se opresc și Adevărul începe, unde cuvintele sunt înlocuite cu Cuvântul lui Dumnezeu. Fie ca Domnul, să ne inspire pe timpul postului și al Sfintelor Paști: mântuirea noastră, înnoirea întregii lumi și uniunea noastră cu Cel care ne-a răscumpărat pe toți cu numai câteva picături de sânge.

Despre Sabat și Înviere Pr Roman Braga

În Duminica aceasta s-au citit două Evanghelii. Prima Evanghelie s-a referit la ziua de sâmbătă și la ce să facă sau să nu facă cineva în această zi. În înțelegerea fariseului, omul nu face nimic sâmbăta, pentru că era considerată ziua de odihnă. Dar în multe din pasajele Evanghelice, Iisus arată că de fapt preoții lucrează în Templu sâmbăta, făcând rugăciuni și sacrificii. Pentru noi ziua de odihnă este duminica. Ea este pentru odihnă dar și pentru a face ceva pentru Dumnezeu, pentru a face fapte bune.

Când Iisus a vindecat pe omul cu mâna uscată, Fariseii I-au spus că nu poate face astfel de lucruri în ziua sâmbetei, dar Iisus le-a spus că oamenii sunt mai presus decât animalele, și că sâmbăta avem grijă de animale, El le-a zis,

Cine va fi între voi omul care va avea o oaie și, de va cădea ea sâmbăta în groapă, nu o va apuca și o va scoate? Cu cât se deosebește omul de oaie! De aceea se cade a face bine sâmbăta (Matei 12:11-12).

În Evanghelia Sf Luca vedem cum Iisus împreună cu ucenicii Lui mergeau sâmbăta print-un câmp și smulgeau spicele de grâu și le mâncau.

Într-o sâmbătă, a doua după Paști Iisus mergea prin semănături și ucenicii Lui smulgeau spice, le frecau cu mâinile și le mâncau. Dar unii dintre farisei au zis: 'De ce faceți ce nu se cade a face sâmbăta?' Și Iisus răspunzând, a zis către ei: 'Oare nu ați citit ce a făcut David, când a flămânzit el și cei ce erau cu el? Cum a intrat în casa lui Dumnezeu și a luat pâinile punerii înainte și a mâncat și a dat și însoțitorilor Săi, din ele, pe care nu se cuvine să le mănânce numai preoții?' Și le zicea: 'Fiul Omului este Domn și al sâmbetei (Luca 6: 1-5).

Ziua noastră de odihnă este Duminica, ziua a opta. Dumnezeu a făcut pentru noi o altă zi, decât aceea de sâmbătă. Ziua a opta înseamnă infinitul, ziua Bisericii. Duminica este ziua Învierii Domnului și tot o dată ziua Bisericii, ziua Împărăției Cerului, fără limite de timp și spațiu. Deci ce trebuie să facem duminica, în ziua Domnului? Duminica nu ne este dată pentru a privi la televizor, ci pentru a face ceva pentru Domnul: să hrănim pe cei flămânzi, să îmbrăcăm pe cei goi, să vizităm pe cei bolnavi. Nu trebuie să privim religia creștină în mod legalistic. Duminica este pentru Domnul și pentru sufletul nostru. Mare bucurie poate aduce când vizităm pe cineva singur, care nu are pe nimeni.

A doua Evanghelie a fost cea de la Ioan despre Înviere. Sunt două învieri: este în primul rând învierea morților,

Adevărat, adevărat zic vouă, că vine ceasul și acum este, când morții vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și cei ce vor auzi vor învia (Ioan 5:25). Și iar Iisus spune: Adevărat, adevărat zic vouă: dacă cineva va păzi cuvântul Meu nu va vedea moartea în veac (Ioan 8:51). Cei drepti vor avea viață veșnică, ei nu vor trece prin judecata cea din urmă, ci vor trece imediat de la moarte la viață. Cei care au făcut rău vor fi condamnați, Nu vă mirați de aceasta; că vine ceasul în care toți cei din morminte vor auzi glasul Lui. Și vor ieși cei ce au făcut cele bune, spre învierea vieții, iar cei ce au făcut cele rele, spre învierea osândirii (Ioan 5:28-29).

O înviere este cea din moartea păcatului. Noi credem că aici pe pământ suntem vii, dar de fapt, din punct de vedere spiritual, suntem morți. Iisus spune că atunci când păcătuim, suntem sclavii păcatului; suntem morți atunci când facem un păcat. Acest păcat este moartea veșnică în care trăim. Ce este această stare? Lipsa de dragoste, deznădejdea, lipsa de credință, de speranță, lipsa prezenței lui Dumnezeu, totală și veșnică izolare. Din această moarte veșnică, fiind membri ai Bisericii, putem ”învia” dacă ascultăm de glasul lui Dumnezeu,

Eu sunt învierea și viața; cel ce crede în Mine, chiar dacă va muri, va trăi. Și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri în veac (Ioan 11:25-26).

De aceea, cât suntem aici pe pământ, dacă ascultăm de glasul Evangheliei, putem învia din moartea păcatului și Biserica este aici ca să ne ajute. Cele patruzeci de zile de post sunt ca cei patruzeci de ani de pribegie a Israelitilor prin pustie după ce au fost eliberați din sclavia Egiptului. Atunci când facem un păcat, ne aflăm în Egipt pentru că suntem sclavi păcatului. În aceste zile de post trebuie să ne eliberăm de această sclavie.

O a doua înviere este învierea celor care au murit înaintea noastră. Sfântul Pavel spune,

Căci aceasta vă spunem după cuvântul Domnului, că noi cei vii, care vom fi rămas până la venirea Domnului, nu vom lua înainte celor adormiți. Pentru că Însuși Domnul, Se va pogori din cer, și cei morți întru Hristos vor învia. După aceea, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți, împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh, și așa pururea vom fi cu Domnul” (1 Tes 4:15-17).

După spusele Mântuitorului nu este nici o îndoială că nu vom învia. Răspunzând saduceilor care negau existența învierii, Iisus a spus,

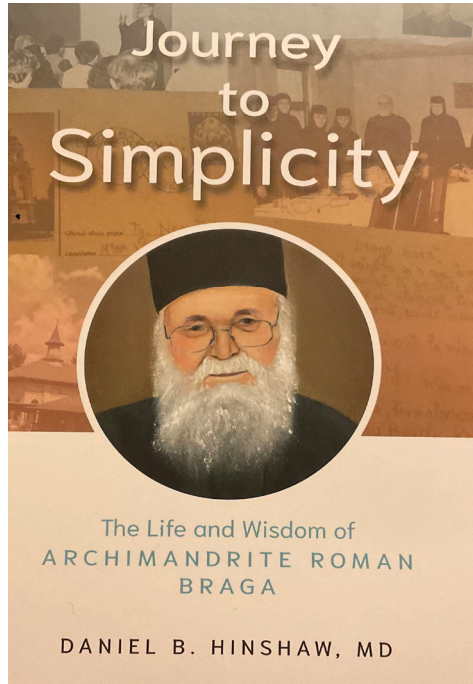
Iar cei ce se vor învrednici să dobândească veacul acela și învierea

cea din morți, nici nu se însoară, nici nu se mărită. Căci nici să moară nu mai pot căci sunt la fel cu îngerii și sunt fii ai lui Dumnezeu, fiind fii ai învierii” (Luca 20:35-36).

O ultimă mărturie a Învierii o găsim în Evanghelia de la Matei, referitor la răstignirea Domnului Iisus,

Mormintele s-au deschis și multe trupuri ale sfinților adormiți s-au sculat. Și ieșind din morminte, după Învierea Lui, au intrat în cetatea sfântă și s-au arătat multora (27:52-53).

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin.

Published by SVS Press
Available at the Monastery Giftshop
Sale Price \$ 38.00

**HOLY WEEK / PASCHA / BRIGHT WEEK
SCHEDULE OF SERVICES – 2024**

Sat. April 27	Liturgy of St. John	9:00 am
<i>Lazarus Saturday</i>	Vigil Service	6:00 pm

Sun. April 28	Akathist & Hours	9:00 am
<i>Palm Sunday</i>	Liturgy of St. John	10:00 am
	Bridegroom Matins	7:00 pm

HOLY WEEK

Mon. April 29	Presanctified Liturgy	9:30 am
	Bridegroom Matins	7:00 pm

Tues. April 30	Presanctified Liturgy	9:30 am
	Bridegroom Matins	7:00 pm

Wed. May 1	Presanctified Liturgy	9:30 am
	Holy Unction	2:00 pm
	Bridegroom Matins	7:00 pm

Thur. May 2	Hours & Typica	8:30 am
	Vesp. Liturgy of St Basil	9:00 am
	Matins w/Passion Gospels	7:00 pm

Fri. May 3	Royal Hours & Vespers	9:00 am
	Matins with Lamentations	7:00 pm

Sat. May 4	Hours & Typica	8:30 am
	Vesp. Liturgy of St Basil	9:00 am
	Resurrectional Matins & Paschal Liturgy of St John	11:30 pm

Sunday, May 5– PASCHA	Paschal Vespers	1:00 pm
------------------------------	-----------------	---------

BRIGHT WEEK

Mon. May 6	Matins	8:00 am
	Liturgy of St John	9:00 am

Tues. May 7	Matins	8:00 am
	Liturgy of St John	9:00 am
	Vespers	5:00 pm

Fri. May 10	Liturgy of St John and blessing of the water	9:00 am
<i>Life-giving Fount</i>		